

Vstupujeme do 4. neděle postní, kterou církevní tradice nazývá nedělí radostnou podle vstupní antifony ke mši svaté - Laetare Jerusalem - Raduj se, Jeruzaléme. To nám připomíná nejen blížící se Velikonoce, ale také abychom objevili radost, která vychází z Kristova kříže. Bůh nás chce mít v nebi a stále dělá všechno pro to, abychom tam jednou došli. Velkou jistotou, o kterou se můžeme opřít na cestě do Božího království, jsou Ježíšova slova: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Tato Boží snaha však vyžaduje naši odpověď. Svatý Augustin o tom napsal: „Bůh, který nás stvořil bez nás, nechtěl nás spasit bez nás.“ O vlastní spáse se musíme rozhodnout sami. Odpovědí člověka na Boží nabídku spásy je jeho obrácení. Jak uvádí katechismus: „Obrácení vyžaduje, aby člověk byl přesvědčen, že zhřešil.“ Bůh ukazuje člověku jeho hříchy a dává mu milost nápravy. Cesta k nápravě vede přes poznání hříchu, jeho uznání a vyznání, lítost a touhu změnit svůj život. Pokud žijeme zde na světě, můžeme za své hříchy konat pokání. I to je velká Boží milost a projev Jeho lásky. Pán Ježíš je vtělením této lásky, které se můžeme přímo dotknout: „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho“. Ježíš nás miluje svým jedinečným způsobem – láskou božskou i lidskou. „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás“. Láska Boží, která se zjevila v Ježíši Kristu, zůstává stále mezi námi a oživuje tak církev. „Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“. Svatý Duch je někdy označován jako objetí Otce a Syna, protože je láskou, která je spojuje. A stejným objetím Otec objímá každého člověka. Není to láska obyčejná, ale božská. Duch Svatý vytváří z této lásky aktuální skutečnost, která se vztahuje jak k dnešku, tak i ke všem dnům dějin světa. Především v tom, je Duch Svatý - Duchem lásky vycházející z Ježíšova srdce. O tom svědčí slova apoštola Pavla: „Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Ježíše, vzkřísí zároveň i nás! Když jemu vykázal místo v nebi, vykáže je zároveň i nám!“ Toto všechno dostáváme skrze víru ve spojení s Ježíšem. Jsou to jasná a povzbuzující slova. Tato slova už nepotřebují žádný výklad. Jde o nejlepší shrnutí křesťanské víry. Můžeme se tedy ptát: Jaký dopad mají tato slova do našeho života? Čemu a komu vlastně

věříme? Na to si musí odpovědět každý sám. Při hledání odpovědi je dobré mít stále na paměti slova apoštola Pavla: „Milostí jste spaseni, skrze víru.“ Není to naší zásluhou, je to Boží dar. Nedostáváme ho pro své skutky. Sami se nespasíme, sami se nezachráníme z područí hříchu a zla. Potřebujeme Ježíše - potřebujeme církev. Jedno nelze oddělovat od druhého. Proto se musíme vrátit ke svým kořenům. Vrátit se k Bohu, k víře, ke Kristu, ke kříži.

Jáhen Antonín